

Ściąga dla Sądu Rejonowego i Okręgowego w Jeleniej Górze

Dotyczy: I Co 3259/08. I Co 441/16. II Cz 233/17, II Cz 675/17, II S 11/16..., II S 16/18...

- - -

Sygn. akt...

POSTANOWIENIE

Dnia...

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział I Cywilny w składzie

Przewodniczący: SSR...

PO rozpoznaniu w dniu... na posiedzeniu niejawnym

Sprawy z wniosku wierzyciela

przeciwko dłużnikowi

o egzekucję świadczenia niepieniężnego

postanawia:

oddalić wniosek wierzyciela od przeprowadzenia egzekucji w trybie art.
1050 kpc

UZASADNIENIE

Wierzyciel złożył wniosek o przeprowadzenie na podstawie art. 1050 kpc egzekucji świadczenia niepieniężnego wynikającego z wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 3 września 2008 roku w sprawie [I C 1062/08](#) poprzez zobowiązanie dłużnika do publikacji na stronie internetowej <http://www.jelonka.com> /.../ oraz w tygodniku „Nowiny Jeleniogórskie” i tygodniku „Jelonka.com” oświadczenia w ciągu dwóch tygodni pod rygorem ukarania grzywną a w razie niewykonania tej czynności do zastosowania wobec dłużnika grzywny z równoczesnym zakreśleniem terminu do wykonania czynności.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 3 września 2008 roku w sprawie [I C 1062/08](#), dłużnik – Grzegorz Niedźwiecki został zobowiązany do opublikowania na stronie internetowej <http://www.jelonka.com> w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku oraz w tygodniku „Nowiny Jeleniogórskie” i tygodniku „Jelonka.com” w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku przeprosin o następującej treści „Przepraszam FM „Ligęza” Spółka z o.o. z siedzibą w Jeleniej Górze za to, że w umieszczonej na stronach serwisu internetowego <http://www.jelonka.com> oraz na prowadzonym przez pozwanego blogu internetowym <http://grzegorz-niedzwiecki.blog.onet.pl> z dnia 23 lutego 2007r w notatce zatytułowanej „Nie kupujcie auta u Ligęzy” zawarłem całkowicie nieprawdziwe informacje, które w rzeczywistości nie miały pokrycia ze stanem faktycznym w sprawie i nie były potwierdzone jakimikolwiek dokumentami”.

Wniosek wierzyciela został oddalony, ponieważ w ocenie Sądu świadczenie, którego dotyczy wniosek nie podlega egzekucji w trybie przewidzianym w art. 1050 kpc, lecz powinno być wykonane w trybie przewidzianym w [art. 1049 kpc](#) jako czynność, którą może wykonać za dłużnika inna osoba. Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze przy rozstrzygnięciu sprawy kierował się poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 czerwca 2006 roku w sprawie [III CZP 23/06](#) (OSNC 2007/1/11), zgodnie z którym obowiązek usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych, polegający na złożeniu przez dłużnika oświadczenia odpowiedniej treści w formie ogłoszenia, podlega egzekucji na podstawie [art. 1049 k.p.c.](#), ponadto sąd jako organ egzekucyjny jest związany wnioskiem wierzyciela co do wskazanego sposobu egzekucji.

Sąd w tytule wykonawczym, na podstawie którego wierzyciel wniósł o wszczęcie egzekucji nie przewidział obowiązku osobistego działania dłużnika. Jakakolwiek zatem osoba (nie tylko dłużnik) może zamieścić we wskazanych mediach oświadczenie o treści wskazanej w sentencji wyroku aby świadczenie zostało wykonane. Podstawowym bowiem celem prawnym wiążanym z aktem publicznego przeproszenia (ubolewania), na co wskazał Sąd Najwyższy w zatytułowanym powyżej orzeczeniu, jest zniweczenie skutków dokonanego naruszenia dóbr osobistych, a nie uzyskanie satysfakcji, co w drodze przymusu sądowego lub egzekucyjnego i tak przeważnie nie jest możliwe. Sąd nakazał publikację przeprosin w prasie lokalnej i internetowej w celu skorygowania obrazu powoda dotkniętego naruszeniem dobra osobistego w oczach opinii publicznej lub innych osób. Do osiągnięcia takiego skutku nie jest konieczne osobiste działanie dłużnika. Jak wskazano już powyżej, ogłoszenie zgodne z sentencją wyroku w tygodnikach i prasie internetowej mogłaby zamieścić każda osoba, nawet bez wiedzy dłużnika aby wierzyciel uznał, że wyrok został wykonany. Wynika stąd, że wykonanie orzeczenia winno nastąpić w trybie przewidzianym w [art. 1049 kpc](#). Wierzyciel może żądać wezwania dłużnika do wykonania czynności w wyznaczonym terminie, a po bezskutecznym upływie terminu udzielenia wierzycielowi umocowania do wykonania czynności na koszt dłużnika. Może także żądać przyznania mu sumy potrzebnej do wykonania czynności. Nie ma natomiast podstaw do zagrożenia dłużnikowi grzywną. W tym stanie rzeczy wniosek nie mógł być uwzględniony.

W powołanej wyżej uchwale Sąd Najwyższy stwierdził również, że sąd jako organ egzekucyjny jest związany wnioskiem wierzyciela co do wskazanego sposobu egzekucji, nie może z urzędu zastosować innego środka, ponieważ granice działania organu egzekucyjnego wyznaczone są treścią tytułu wykonawczego oraz wybranym przez wierzyciela sposobem egzekucji. Sąd nie mógł zatem wbrew woli wierzyciela na podstawie złożonego przez niego wniosku oraz tytułu wykonawczego upoważniającego do wszczęcia egzekucji na podstawie art. 1050 kpc, zastosować innego sposobu egzekucji, dlatego też wniosek oddalił.